

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey

ASCENSION

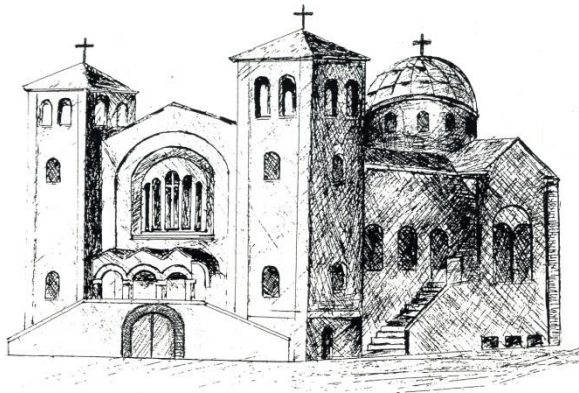
Greek Orthodox Church

FAIRVIEW - NEW JERSEY

Weekly Bulletin

Sunday, January 26, 2020

15th Sunday of Luke

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ & ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Κυριακή, 26 Ιανουαρίου, 2020

ΙΕ' Λουκά

9:00 π.μ. – 12:30 μ.μ., Όρθρος Θεία Λειτουργία

Ο καφές σερβίρεται από το Συμβούλιο

Δευτέρα, 27 Ιανουαρίου, 2020

Ανακομιδή Λειψάνου Ιωάννου Χρυσοστόμου

9:00 π.μ. - Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Τρίτη, 28 Ιανουαρίου, 2020

Όσιος Εφραίμ ο Σύρος, Ισαάκιος ο Σύρος

9:00 π.μ. - Όρθρος, Θεία Λειτουργία

6:00 μ.μ. – Παράκληση

Τετάρτη, 29 Ιανουαρίου, 2020

4:30 μ.μ. - 6:15 μ.μ. Ελληνικό Σχολείο

Πέμπτη, 30 Ιανουαρίου, 2020

Οι Τρεις Ιεράρχες - 9:00 π.μ. - Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Παρασκευή, 31 Ιανουαρίου, 2020

4:30 μ.μ. - 6:30 μ.μ. Ελληνικό Σχολείο

Σάββατο, 1η Φεβρουαρίου, 2020

Προεόρτια Υπαπαντής - Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 2 Φεβρουαρίου, 2020

Η Υπαπαντή του Κυρίου

9:00 π.μ. – 12:30 μ.μ., Όρθρος Θεία Λειτουργία

Ο καφές προσφέρεται από τη Φιλόπτωχο

SCHEDULE OF SERVICES AND EVENTS

Sunday, January 26, 2020

15th Sunday of Luke

9:00 a.m. - 12:30 p.m. *Orthros, D. Liturgy*

Coffee is served by the Parish Council

Monday, January 27, 2020

Translation of the Relic of John Chrysostom

9:00 a.m. - Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, January 28, 2020

Ephraim the Syrian, Isaac the Syrian

9:00 a.m. - Orthros, Divine Liturgy

6:00 p.m. - Paraklisis

Wednesday, January 29, 2020

4:30 p.m. - 6:15 p.m. Greek School - Agiasmos

Thursday, January 30, 2020

Three Hierarchs - 9:00 a.m. - Orthros, Divine Liturgy

Friday, January 31, 2020

4:30 p.m. - 6:30 p.m. Greek School

Saturday, February 1, 2020

Forefeast of the Presentation - 9:00 a.m. - Orthros, Divine L.

Sunday, February 2, 2020

Presentation of Our Lord

9:00 a.m. - 12:30 p.m. *Orthros, D. Liturgy*

Coffee is offered by the Philoptochos

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.
ΨΑΛΜΟΙ 28.11,1

Κύριος ἰσχύει τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν.

Πρὸς Τιμόθεον α' 4:9-15 τὸ ἀνάγνωσμα

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος. Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶν σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν. Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε. Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. Ἐως ἔρχομαι, πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ ἐν πᾶσιν.

Prokeimenon. Grave Mode.
Psalm 28.11,1

The Lord will give strength to his people.

Verse: Bring to the Lord, O sons of God, bring to the Lord honor and glory.

The reading is from St. Paul's First Letter to Timothy 4:9-15

Timothy, my son, the saying is sure and worthy of full acceptance. For to this end we toil and suffer reproach, because we have our hope set on the living God, who is the Savior of all men, especially of those who believe. Command and teach these things. Let no one despise your youth, but set the believers an example in speech and conduct, in love, in faith, in purity. Till I come, attend to the public reading of scripture, to preaching, to teaching. Do not neglect the gift you have, which was given you by prophetic utterance when the council of elders laid their hands upon you. Practice these duties, devote yourself to them, so that all may see your progress.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 19:1-10 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, διήρχετο τὴν Ἱεριχώ· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατέβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων. καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

The Gospel According to Luke 19:1-10

At that time, Jesus was passing through Jericho. And there was a man named Zacchaeus; he was a chief collector, and rich. And he sought to see who Jesus was, but could not, on account of the crowd, because he was small of stature. So he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree to see him, for he was to pass that way. And when Jesus came to the place, he looked up and said to him, "Zacchaeus, make haste and come down; for I must stay at your house today." So he made haste and came down, and received him joyfully. And when they saw it they all murmured, "He has gone in to be the guest of a man who is a sinner." And Zacchaeus stood and said to the Lord, "Behold, Lord, the half of my goods I give to the poor; and if I have defrauded any one of anything, I restore it fourfold." And Jesus said to him, "Today salvation has come to this house, since he also is a son of Abraham. For the Son of man came to seek and to save the lost."

Ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων
του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος εκοιμήθη από εξάντληση στις 14 Σεπτεμβρίου του 407 μ.Χ. κατά τη διάρκεια της τρίτης του εξορίας από την αυτοκράτειρα Ευδοξία και τάφηκε στα Κόμανα του Πόντου. Το σεπτό λείψανό του περίμενε επί τριάντα έτη, θαμμένο στον τόπο της εξορίας και του μαρτυρίου του. Όταν όμως το 434 μ.Χ. πατριάρχης εξελέγη ο μαθητής του Άγιος Πρόκλος, παρεκάλεσε τον αυτοκράτορα Θεοδοσίο να ενεργήσει τα δέοντα, ώστε το λείψανο του μεγάλου αυτού πατέρα της Εκκλησίας να επιστρέψει στην Κωνσταντινούπολη. **Και πράγματι, τέσσερα χρόνια αργότερα, στις 27 Ιανουαρίου του 438 μ.Χ. έγινε η Ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του Αγίου.** Η μεταφορά των ιερών λειψάνων από τα Κόμανα συνοδεύτηκε από μια επιστολή – διαταγή του αυτοκράτορα Θεοδοσίου Β΄, υιού του Αρκαδίου και της Ευδοξίας, η οποία έγραφε:

«**Επιστολή τού βασιλέως Θεοδοσίου.** Εις τόν οικουμενικόν Πατριάρχην καί Διδάσκαλον καί πνευματικόν Πατέρα Ιωάννην τόν Χρυσόστομον, τήν προσκύνησιν προσφέρω εγώ ο βασιλεύς Θεοδόσιος. Ημείς, Πάτερ τίμιε, νομίζοντες, πώς είναι τό σώμά σου νεκρόν, καθώς είναι καί τά άλλα σώματα τών αποθανόντων, ηθελήσαμεν να μεταφέρωμεν αυτό απλώς εις ημάς. Διά τούτο καί τού ποθουμένου δικαίως υστερήθημεν.

Αλλά σύ, Πάτερ τιμιώτατε, συγχώρησον εις ημάς, οπού μετανοούμεν. Σύ γάρ edίδαξες εις όλους τήν μετάνοιαν. Καί δός τόν εαυτόν σου, ως πατήρ φιλοπαίς, εις ημάς τούς φιλοπάτορας υιούς σου, καί τούς σέ ποθούντας εύφρανον διά τής παρουσίας σου».

Αυτή την επιστολή του αυτοκράτορα την πήγαν στον Άγιο και την τοποθέτησαν πάνω στην λάρνακά του. **Τότε ο Άγιος έδωσε τον εαυτό του στους απεσταλμένους του αυτοκράτορα και έτσι αυτοί μετέφεραν την λάρνακα** που περιείχε το άγιο λείψανο στην Κωνσταντινούπολη, χωρίς να κοπιάσουν καθόλου. Η υποδοχή των ιερών λειψάνων του Αγίου υπήρξε παλλαϊκή. Σύσσωμος λαός, κλήρος και μοναχοί, με επικεφαλής τον αυτοκράτορα, τους αυλικούς, τη σύγκλητο και όλους τους άρχοντες, υποδέχθηκαν και προσκύνησαν με σεβασμό τα λείψανά του. Με πολύ ευλάβεια μετέφεραν αρχικά τη λάρνακα στο ναό του Αποστόλου Θωμά, στα Αμαντίου, έπειτα δε στο ναό της Αγίας Ειρήνης. Εκεί έβαλαν το άγιο λείψανο πάνω στο σύνθρονο και άπαντες εβόησαν: «Απόλαβε τόν θρόνον σου, Άγιε». Στη συνέχεια η λάρνακα τοποθετήθηκε σε αυτοκρατορική άμαξα **και μεταφέρθηκε στο περιώνυμο ναό των Αγίων Αποστόλων.** Εκεί έβαλαν το άγιο λείψανο πάνω στην ιερή καθέδρα και έγινε το θαύμα: ο Άγιος επεφώνησε προς τον λαό το «Ειρήνη πάσι». Έπειτα το εναπέθεσαν μέσα στο Άγιο Βήμα, κάτω από την Αγία Τράπεζα. Η Σύναξη του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου ετελείτο στο πάνσεπτο ναό των Αγίων Αποστόλων. Ιερά λείψανα του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου αφιέρωσε διά χρυσοβούλλου στη Μονή Μεγίστης Λαύρας του Αγίου Όρους ο αυτοκράτορας Ιωάννης Τσιμισκής (969 – 976 μ.Χ.) και τεμάχιο της αριστεράς χειρός ο Ανδρόνικος ο Παλαιολόγος (1282 – 1328 μ.Χ.), διά χρυσοβούλλου, τον Ιούλιο του έτους 1284 μ.Χ., στη Μονή Φιλοθέου του Αγίου Όρους. Επίσης, τμήματα του ιερού λειψάνου φυλάσσονται στις μονές Βατοπαιδίου, Ιβήρων, Αγίου Διονυσίου και Δοχειαρίου.

Translation of the relics of St John Chrysostom **the Archbishop of Constantinople**

Saint John Chrysostom This great ecumenical teacher and hierarch died in the city of Comana in the year 407 on his way to a place of exile. He had been condemned by the intrigues of the empress Eudoxia because of his daring denunciation of the vices ruling over Constantinople. The transfer of his venerable relics was made in the year 438, thirty years after the death of the saint during the reign of Eudoxia's son emperor Theodosius II (408-450).

Saint John Chrysostom had the warm love and deep respect of the people, and grief over his untimely death lived on in the hearts of Christians. Saint John's disciple, Saint Proclus, Patriarch of Constantinople (434-447), during services in the Church of Hagia Sophia, preached a sermon praising Saint John. He said, "O John, your life was filled with sorrow, but your death was glorious. Your grave is blessed and reward is great, by the grace and mercy of our Lord Jesus Christ O graced one, having conquered the bounds of time and place! Love has conquered space, unforgetting memory has annihilated the limits, and place does not hinder the miracles of the saint."

Those who were present in church, deeply touched by the words of Saint Proclus, did not allow him even to finish his sermon. With one accord they began to entreat the Patriarch to intercede with the emperor, so that the relics of Saint John might Be brought back to Constantinople. The emperor, overwhelmed by Saint Proclus, gave his consent and gave the order to transfer the relics of Saint John. But those he sent were

unable to lift the holy relics until the emperor realized that he had sent men to take the saint's relics from Comana with an edict, instead of with a prayer. He wrote a letter to Saint John, humbly asking him to forgive his audacity, and to return to Constantinople. After the message was read at the grave of Saint John, they easily took up the relics, carried them onto a ship and arrived at Constantinople.

The coffin with the relics was placed in the Church of Holy Peace (Hagia Eirene). When Patriarch Proclus opened the coffin, the body of Saint John was found to be incorrupt. The emperor approached the coffin with tears, asking forgiveness for his mother, who had banished Saint John. All day and night people did not leave the coffin.

In the morning the coffin was brought to the Church of the Holy Apostles. The people cried out, "Father, take up your throne." Then Patriarch Proclus and the clergy standing by the relics saw Saint John open his mouth and say, "Peace be to all." Many of the sick were healed at his tomb.

The celebration of the transfer of the relics of Saint John Chrysostom was established in the ninth century.

St. Ephraim the Syrian - Commemorated January 28

St. Ephraim was born around the year 306, in the city of Nisibis (the modern Turkish town of Nusaybin, on the border with Syria). It is thought that both his parents were part of the growing Christian community in the city. It was a time of great religious and political tension. The savage persecution and martyrdom of Christians under the Roman Emperor Diocletian were an important part of church heritage as St. Ephraim grew up.

St. Ephraim grew up under the leadership of St. James (Mar Jacob), the first bishop of Nisibis. St. James is recorded as a signatory at the First Ecumenical Council in 325. St. Ephraim was baptized as a youth, and James appointed him as a teacher, a title that still carries great respect for Syriac Christians). He was ordained as a deacon either at this time or later. He began to compose hymns and write biblical commentaries as part of his educational office. In his hymns, he sometimes refers to himself as a "herdsman", to his bishop as the "shepherd" and his community as a "fold". St. Ephraim is popularly credited as the founder of the School of Nisibis, which in later centuries was the centre of learning of the Assyrian Church of the East.

In 337 Emperor Constantine I, who had established Christianity as the state religion of the Roman Empire, died. Years of Christian persecution followed, the cities around Nisibis were destroyed one by one, and their citizens killed or deported. Eventually Nisibis was conceded to Persia, and the city's Christian community was forced to leave.

St. Ephraim found himself among a large group of refugees that fled west eventually settling in Edessa (modern Sanli Urfa) in 363. St.

Ephraim, in his late fifties, applied himself to ministry in his new church, and seems to have continued his work as a teacher (perhaps in the School of Edessa). In the midst of this city full of rival philosophies and religions, St. Ephraim wrote a great number of hymns defending Orthodoxy.

After a ten-year residency in Edessa, in his sixties, St. Ephraim reposed in peace, according to some in the year 373, according to others, 379.

Over four hundred hymns composed by St. Ephraim still exist. The most important of his works are his lyric hymns full of rich imagery drawn from biblical sources, folk tradition, and other religions and philosophies. St. Ephraim also wrote verse homilies. The third category of St. Ephraim's writings is his prose work.

St. Ephraim's meditations on the symbols of Christian faith and his stand against heresy made him a popular source of inspiration throughout the church. The best known of these writings is the *Prayer of Saint Ephraim* that is a part of most days of fasting in Eastern Christianity:

O Lord and Master of my life, take from me the spirit of sloth, meddling, lust of power, and idle talk.

But give rather the spirit of chastity, humility, patience and love to thy servant.

Yea, O Lord and King, grant me to see my own sins and not to judge my brother, for thou art blessed unto ages of ages. Amen.

O God, be gracious to me, a sinner.

Όσιος Εφραίμ ο Σύρος

Ο Όσιος Εφραίμ καταγόταν από την Ανατολή και γεννήθηκε στην πόλη Νίσιβη της Μεσοποταμίας πιθανώς το 308 μ.Χ. ή και ενωρίτερα. Ήκμασε επί Μεγάλου Κωνσταντίνου (324 - 337 μ.Χ.), Ιουλιανού του Παραβάτου (361 - 363 μ.Χ.) και των διαδόχων αυτού. Από την μικρή του ηλικία διδάχθηκε την πίστη και την αρετή από τον Επίσκοπο της γενέτειράς του Ιάκωβο (309 - 364 μ.Χ.), ο οποίος και τον χειροτόνησε διάκονο, αλλά ο Όσιος αρνήθηκε να λάβει μεγαλύτερο αξίωμα. Ακολούθησε πολύ νωρίς τον μοναχικό βίο και με το φωτισμό του Παρακλήτου έγραψε πάρα πολλά συγγράμματα πνευματικής και ηθικής οικοδομής. Γι' αυτό και θαυμάζεται για το πλήθος και το κάλλος των έργων του. Γνώστης ακριβής όλων των δογματικών θεμάτων, ήξερε να καταπολεμά τις αιρέσεις και να υπερασπίζει με θαυμάσια σαφήνεια την Ορθοδοξία. Ήταν εκείνος που κατατρόπωσε σε διάλογο τον αιρετικό Απολλινάριο και οδήγησε πολλούς αιρετικούς να επιστρέψουν στην πατρώα ευσέβεια. Όταν, διά της συνθήκης του έτους 363 μ.Χ., που υπέγραψε ο διάδοχος του Ιουλιανού του Παραβάτου, Ιοβιανός (363 - 364 μ.Χ.), η Νίσιβη παραδόθηκε στους Πέρσες, ο Όσιος Εφραίμ εγκατέλειψε την πατρίδα του και ήλθε στην Έδεσσα, όπου ασκήτεψε σε παρακείμενο όρος. Το έτος 370 μ.Χ. επισκέφθηκε τον Μέγα Βασίλειο στην Καισάρεια της Καππαδοκίας και λίγο αργότερα τους Πατέρες και Ασκητές της Αιγύπτου.

Ο Όσιος Εφραίμ κοιμήθηκε με ειρήνη το έτος 373 μ.Χ. και η Σύναξή του ετελείτο στο Μαρτύριο της Αγίας Ακυλίνας, στην περιοχή Φιλοξένου, κοντά στην αγορά.

Ο Όσιος Αββάς Ισαάκ ο Σύρος γεννήθηκε στη Νινευή της Μεσοποταμίας, αν και υπάρχουν και αυτοί που υποστηρίζουν ότι γεννήθηκε στη Σύρο. Έγινε ασκητής και με τη ζωή που ακολούθησε έφτασε στην «τελειότητα της ψυχής». Παράλληλα, άφησε σημαντική παρακαταθήκη για τον άνθρωπο, με συμβουλές και παραινήσεις οι οποίες είναι πάντα επίκαιρες. Ιδιαίτερο βάρος έδωσε στη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό μέσα από τις διδαχές τις οποίες με απλότητα μοιραζόταν με τους πιστούς: Όπως ο Θεός στη δημιουργία του ανθρώπου πρώτα έφτιαξε το χωμάτινο σώμα και μετά φύσηξε και του έδωσε «πνοήν ζωής», έτσι και στα πνευματικά, πρώτα θ' αρχίσουμε με τους σωματικούς κόπους και κατόπιν θα προχωρήσουμε στη συστηματική καλλιέργεια των αρετών. Πρώτα βάζει στο σπίτι κανείς θεμέλια και μετά το χτίζει. Αλλιώς, δεν γίνεται. Η ψυχική εργασία γεννιέται από τη σωματική, όπως το στάχυ βγαίνει από τον γυμνό κόκκο του σταριού.

- Οι κόποι που κάνουμε για την αγάπη του Θεού δεν συγκρίνονται με την απόλαυση των αιώνιων αγαθών. Τον κόπο του γεωργού όταν σπέρνει ακολουθεί η χαρά όταν θερίζει. Το ψωμί που τρώει του φαίνεται γλυκό, γιατί είναι ο καρπός του ιδρώτα του.
- Η εργασία των εντολών του Θεού απαιτεί κόπο πνευματικό και πολλή προσπάθεια, αλλά μετά ακολουθεί η αγαλλίαση. Γι' αυτό περιφρόνησε τα πάντα και θα έχεις βοηθό τον Θεό.
- Να κάνεις ελεημοσύνη από τον κόπο σου και τον ιδρώτα σου και όχι από τις αδικίες. Να ελεείς τους φτωχούς, έστω κι αν σε αδικούν και σε βρίζουν.

Η ελεημοσύνη, όμως, δεν μπορεί να σταθεί μόνη της σαν αρετή, αν δεν υπάρχει πρώτα η αγάπη προς τον Θεό. Αυτή θα μας στηρίξει, ώστε όχι μόνο να υπομένουμε την αδικία, αλλά να περιμένουμε με χαρά την αγνωμοσύνη, που είναι ενδεχόμενο να μας δείξουν. Να λυπάσαι να υποφέρεις και να καίγεται όταν ο αδελφός σου έχει ανάγκη, γιατί αυτό έκανε και ο Χριστός. Και, αν κανείς σε χτυπήσει στο πρόσωπο, να μη λυπηθείς, αλλά να χαρείς, για την αγάπη του Θεού, και να μην του πεις κανένα ψυχρό λόγο.

- Μην αποκάμνεις δουλεύοντας στις εντολές του Χριστού για να μη ντροπιαστείς μια μέρα, όταν βρεθείς μπροστά Του, για να δώσεις λογαριασμό για τα έργα σου. Προφυλάξου από τα μικρά σφάλματα, για να μην πέσεις στα μεγάλα. Δούλευε στην αρετή και μη δεσμεύεσαι από την απόλαυση και την ανάπαυση που προσφέρουν τα πάθη. Αγάπησε τα φτωχά ρούχα και όχι αυτά που φαντάζουν και φαίνονται ωραία. Περισσότερο να σ' ενδιαφέρει η ομορφιά της ψυχής και όχι του σώματος
- Μη νομίζεις ότι με την ελεημοσύνη τελείωσες τις υποχρεώσεις σου στον Θεό. Χρειάζεται μεγάλος αγώνας για να καθαρίσεις τον εαυτό σου από τα πάθη κι έτσι θα γίνει ευπρόσδεκτη στον Θεό η προσφορά που κάνεις στους συνανθρώπους σου. Γιατί και θαύματα να κάνεις, ακόμα και νεκρούς ν' αναστήσεις, αν δεν φροντίζεις συγχρόνως για την ψυχή σου, δεν έκαμες τίποτα.

Οι τρεις Ιεράρχες

Τρία μεγάλα αναστήματα. Τρεις διάνοιες σπινθηροβόλες, πανεπιστήμονες. Τρεις καρδιές ανδρείες, γενναίες. Είναι οι **τρεις Ιεράρχες**, οι προστάτες των γραμμάτων, που τους γιορτάζουμε στις **30 Ιανουαρίου**, όλους μαζί. Γιορτάζουμε τρεις ψυχές υπέροχα άγιες: Τον **Μέγα Βασίλειο**, τον **Γρηγόριο τον Θεολόγο** και τον **Ιωάννη τον Χρυσόστομο**.

Ο Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε στη Νεοκαισάρεια του Πόντου το 330 μ.Χ.. Μεγάλωσε και ανατράφηκε μέσα σε χριστιανικό περιβάλλον, κάτω από τη φροντίδα της μητέρας του, Εμμέλειας. Όταν οι περίφημες σχολές της Καισάρειας δεν είχαν τνα του προσφέρουν τίποτα περισσότερο, ο Βασίλειος έφτασε στην ξακουστή Αθήνα. Τόση ήταν η φιλομάθειά του, που σπούδασε ιατρική, ρητορική, αστρονομία, γεωμετρία, θεολογία. Περισσότερο όμως προόδευσε στην αρετή και τη χριστιανική ζωή. Έτσι αρνήθηκε τη δόξα των ανθρώπων και τη φήμη του σοφού κι αφιερώθηκε στον Θεό. Έγινε ο γνωστός αρχιεπίσκοπος Καισαρείας, που έμεινε στην ιστορία ως Μέγας και ως Επίσκοπος της αγάπης, με τη γνωστή *Βασιλειάδα*. Στο έργο αυτό της φιλανθρωπίας αφιέρωσε όλα του τα πλούτη και όλη του τη ζωή, μέχρι την κοίμησή του το 350.

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος ήταν φίλος και συσπουδαστής του Βασιλείου, συνομήλικός του. Σπούδασε κι έγινε κάτοχος όλης της γνωστής σοφίας. Γρήγορα όμως τ' άφησε όλα και αφοσιώθηκε στον Χριστό. Ως επίσκοπος της Ναζιανζού και ως Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως πολέμησε με ευγλωττία και γενναιότητα όλες τις αιρέσεις και κράτησε την πίστη μας ανόθευτη. Για την προσφορά του στην ορθοδοξία ονομάστηκε Θεολόγος» και είναι ο δεύτερος που παίρνει αυτόν τον «τίτλο» μετά τον ευαγγελιστή Ιωάννη. Λιγότερο γνωστό, αλλά αξιόλογο, είναι το ποιητικό του έργο, που σήμερα πολλοί το μελετούν και το θαυμάζουν.

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος γεννήθηκε λίγο αργότερα, γύρω στο 350, στην Αντιόχεια της Συρίας. Ο ξακουστός δάσκαλος Λιβάνιος τον προόριζε για διάδοχό του στην Αντιόχεια. Μα ο Ιωάννης προτίμησε να αφιερωθεί στον Θεό. Με φλογερά και δυνατά κηρύγματα έσπειρε το λόγο του Θεού σε πολλά μέρη αλλά και στην Κωνσταντινούπολη ως Πατριάρχης. Σε κάθε ομιλία του μαζευόταν πλήθος πολύ., Χάρη στην ευγλωττία του πήρε το όνομα Χρυσόστομος. Όμως οι εχθροί της αλήθειας, μεταξύ των οποίων και η αυτοκράτειρα, την οποία έλεγχε για τις αδικίες της, τον έστειλαν στην εξορία τρεις φορές. Την Τρίτη φορά πέθανε από τις κακουχίες, δοξολογώντας τον Θεό.

Η προσφορά των τριών Ιεραρχών στην ανθρωπότητα είναι μοναδική. Θεμελίωσαν την Ορθοδοξία, γι' αυτό και τους λέμε Πατέρες. Μορφώθηκαν ελληνικά και δίδαξαν ελληνικά. Οι μεγάλοι σοφοί της εποχής μας αντλούν από την ανεξάντλητη σοφία τους. Είχαν χαρίσματα και πήραν φροντισμένη αγωγή απ' τα σπίτια τους και κυρίως από τις μητέρες τους, την **Εμμέλεια**, τη **Νόνα** και την **Ανθούσα** (εικόνα). Όμως με τη δική τους επιμέλεια, τον κόπο και την προσπάθεια έγιναν μεγάλοι. Αγωνίστηκαν ασταμάτητα, προσευχήθηκαν αδιάκοπα και ασκήθηκαν στον αγώνα της αρετής. Έτσι έγιναν οι πρωταθλητές της ευσέβειας, της αρετής, της αγιότητας αλλά και των γραμμάτων και της σοφίας. Αξίζει να τους μιμηθούμε.

The Feast of the Three Hierarchs

The three hierarchs—Basil the Great, Gregory the Theologian, and John Chrysostom—are an integral part of that venerable community of pastors which provide us, and indeed the entire Church, with the basis for understanding and proclaiming the Gospel as a living reality. It is this fundamental reality that distinguishes patristic theology from what is often referred to as *school theology*. In fact, it was Father Georges Florovsky, former dean of this seminary, who, when speaking about Saint Gregory the Theologian, emphasized that the “*main distinctive mark of patristic theology was its existential character*.” We can affirm the truth of this statement—we can claim this statement as our own—since patristic theology is an evangelical theology rooted in the very worship of the Church. By celebrating the Feast of the Three Hierarchs we acknowledge that theology—those words proper to God—is a vital aspect of Christian life and Christian ministry. It should come as no surprise to anyone here that one of the great tragedies to befall theology is its removal from the core of Christian life. Theology continues to become a science that is applied outside of the Church. What this means is that theology—particularly patristic theology—is becoming part of a curriculum that has little, if any, interest in drawing people closer to the living God. Consequently, study and research become ends in themselves while those searching and yearning for God are offered a gospel which does not challenge, which does not edify and which does not save. For the Three Hierarchs theology, or knowledge of God, was a dynamic of love which culminated in union and communion with the tripersonal God. This dynamic emphasized and taught by the past

visionaries of Saint Vladimir's Seminary, continues to be the basis of the study and research that takes place in this school. And this dynamic of love must be taught and shared by those who will leave this school as pastors so that our parishes may become more and more communities of divine illumination. To be a theologian requires a knowledge of the self. The principle *know yourself*, derived from classical Hellenism, was used by the Three Hierarchs and incorporated into their ascetical and monastic way of life. Thus, the dynamic of love requires self examination. For the Three Hierarchs knowing oneself provided the means for discerning what was true and saving theology from what was false and deprived of life. To know oneself, to be immersed in the ascetical life, is not optional if theology is to maintain its existential character. To know oneself is an ascetical ordeal that is for all Christians—those living in the world and those living in monastic communities. Only in the ascetical struggle—the battle with the self and with sin—can we discover theology and therefore the knowledge of God as a personal encounter with the Father, Son and Holy Spirit. The ascetical life liberates theology from being impersonal and solely objective. It liberates theology from having no impact on daily life including interpersonal relationships. By entering the ascetic arena there emerged for the Three Hierarchs what is referred to as apophatic or negative theology. Here we must emphasize that, unlike those who would use apophatic theology to defend what can be termed as an anti-intellectual movement in the Orthodox Church, negative theology by no means ignored learning. The intellectual formation of the Three Hierarchs attests to this. As an ascetical tool the negative theology of

these great pastors recognized the limitations of the senses, of human reason, and of experience itself. Apophatic theology was and must continue to be a way which guides the faithful into the realm of the unutterable. It must continue to guide the human person into that dimension of reality which is not confined by the parameters of time and space. Rooted in the ascetical life the three Hierarchs recognized worship as the most proper expression of theology. What we are doing in this sacred space is theology of the highest calibre. What we are doing in the celebration of this Eucharist—in the celebration of what Saint John Chrysostom refers to in his anaphora as giving thanks for “endowing us with the kingdom which is to come”—is the irreplaceable source, context and goal of theology. Without liturgical worship—without the celebration of the Kingdom which is to come—the scripture is stifled while the dogma and theology of the Church are reduced to opinion. Thus to use a word employed by Saint Basil in his anaphora, what we do as a Eucharistic community is the antitype—the very manifestation and convergence of history and in the present. In this Eucharist the words, whether proclaimed aloud or in silence, have their fulfillment in the one high priest presiding at the Eucharist. In this Eucharist the words, whether proclaimed aloud or in silence, have their fulfillment in the one high priest presiding at the Eucharist. Beloved in the Lord, as professors and students of an Orthodox theological school, we are entrusted to convey the existential reality of theology. Like the Holy Hierarchs, we are to draw the faithful and those who are searching into the realm of living theology. In this realm the tripersonal God reigns. In this realm the purpose and goal of human life is offered on behalf of all and for all. Amen!

Η Υπαπαντή του Κυρίου

Σαραντα μέρες μετά τη Γέννηση του Χριστού, στις **2 Φεβρουαρίου** γιορτάζουμε την υποδοχή (υπαπαντή) που έκανε ο γέροντας Συμεών ο Θεοδόχος στο Θείο Βρέφος στον Ναό του Σολομώντα.

Όπως και σήμερα έχουμε τον σαραντισμό, όπως λέμε, έτσι κάπως γινόταν και εκείνα τα χρόνια. Έπρεπε δηλαδή οι γονείς να φέρουν το παιδί στα Ιεροσόλυμα, στον Ναό. Σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο μάλιστα, όλα τα πρωτότοκα αγόρια ήταν αφιερωμένα στον Θεό (για χάρη των πρωτότοκων που είχαν σωθεί στην Αίγυπτο). Μαζί πρόσφεραν σαν θυσία ένα ζευγάρι τρυγωνιών ή δύο μικρά περιστέρια, πάντα σύμφωνα με τον Νόμο του Κυρίου. Στα Ιεροσόλυμα βρισκόταν τότε ένας άνθρωπος που τον έλεγαν **Συμεών**. Ήταν πιστός και ευλαβής, περίμενε τη σωτηρία του Ισραήλ και τον καθοδηγούσε το Άγιο Πνεύμα. Του είχε φανερώσει λοιπόν το Άγιο Πνεύμα ότι δεν θα πέθαινε προτού δει τον Μεσσία (το Χριστό). Κι εκείνος περίμενε, λένε, πολύ περισσότερο και από διακόσια χρόνια. Τότε του υπέδειξε το Άγιο Πνεύμα να πάει στον Ναό. Μόλις οι γονείς έφεραν εκεί το Παιδί, τον Ιησού, για να κάνουν γι' αυτό τα έθιμα του Νόμου, το πήρε στην αγκαλιά του, δόξασε το Θεό και είπε: *«Τώρα, Κύριε, μπορείς να αφήσεις το δούλο σου να πεθάνει, γιατί τα μάτια μου είδαν το Σωτήρα, που ετοίμασες για όλους τους λαούς, το Φως που θα φωτίσει όλα τα έθνη...»*

Ο Ιωσήφ και η Μητέρα του Ιησού θαύμασαν για όσα λέγονταν γι' Αυτόν. Ο άγιος Συμεών τους ευλόγησε και είπε προφητικά στη Μαριάμ, τη Μητέρα Του: *«Αυτός θα γίνει αιτία να σωθούν πολλοί· πολλοί πάλι δεν θα τον πιστέψουν και θα καταστραφούν... Όσο για σένα, ο πόνος που έχεις να περάσεις για το παιδί σου, σαν δίκοπο μαχαίρι θα σου τρυπήσει την καρδιά».*

Ο Θεός ήταν εκείνη την ώρα στο Ναό του Σολομώντα κι όμως κανείς άλλος δεν πήρε είδηση ούτε μαζεύτηκε κόσμος (γιατί ο Θεός δεν προσφέρει θέαμα ή εντυπωσιακά ακούσματα, π.χ. μ' ένα ξεχωριστό θαύμα, αλλά ζητάει κάτι βαθύτερο: την καρδιά μας, την αγάπη μας). Εκεί ήταν μόνο μια πολύ ηλικιωμένη γυναίκα, που την έλεγαν Άννα. Είχε δώσει όλη την καρδιά της στον Θεό κι είχε αφιερώσει όλη τη ζωή της σ' Αυτόν. Είχε ζήσει εφτά χρόνια με τον άνδρα της στο γάμο και τώρα, 84 χρονών χήρα, δεν έφευγε από τον Ναό, αλλά νύχτα και μέρα λάτρευε το Θεό με νηστείες και προσευχές. Αυτή παρουσιάστηκε εκείνη την ώρα δοξολογώντας τον Θεό, προφήτευε και μιλούσε για το Παιδί στην Ιερουσαλήμ σε όλους όσους περίμεναν τη λύτρωση. Η Εκκλησία τη μέρα αυτή την έχει ορίσει ως γιορτή της μητέρας και στους ναούς ψάλλεται προς τιμή της Παναγίας: *Θεοτόκε, ή έλπίς πάντων τῶν χριστιανῶν, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τούς ἐλπίζοντας εἰς σέ .*

Feast of the Presentation of the Lord

Unlike Matthew's infancy narrative that introduces threats against Jesus and his family and their displacement in exile under Herod's murderous intent, Luke portrays the deeply faithful Jews of Bethlehem and Jerusalem welcoming Jesus with love and tenderness. This is especially true in the scene portrayed in our Gospel today.

In accord with the command of the Jewish law (see especially Lv 12:1-4), 40 days after giving birth the mother is to bring her child to the temple, both as an act of purification and dedication. They offer as a gift "a pair of turtledoves or two young pigeons" — a concession in the law for poorer families who could not afford more. Luke delights in portraying the parents of Jesus as faithful Jews, as will be their son.

The first reading from the prophet Malachi and the response from Psalm 24 help us imagine the drama and beauty of this moment. Jesus, the infant Son of God and son of Mary, enters his Father's house. Malachi foresees a day of liberation: "And suddenly there will come to the temple the Lord whom you seek, and the messenger of the covenant whom you desire." The psalmist exclaims: "Lift up, O gates, your lintels; reach up, you ancient portals, that the king of glory may come in!"

The focus now falls on the reception of this child and his parents. Again, the words of the Psalm response set the tone: "Who is this

king of glory? The Lord of hosts; he is the king of glory!"

Two prophets who live within the sacred confines of the temple greet the infant Jesus. Prompted by the Spirit, Simeon takes into his arms the Christ, the Messiah, the very one for whom he has been longing all his life. Simeon breaks out in ecstatic praise: "Now, Master, you may let your servant go in peace ... for my eyes have seen your salvation ... a light for revelation to the Gentiles and glory for your people Israel." Simeon's life is complete. (His canticle is repeated every evening in the Church's prayer of compline.)

Attention also falls on Mary, whom Luke had earlier portrayed as a model disciple in the Annunciation scene. She listens to God's Word and faithfully responds to it. Simeon foresees that her son's mission will include strong opposition. These are words of sorrow and warning that pierce the heart of this young mother.

Typical also of Luke is that he pairs men and women in many scenes. Anna, another faithful Jew and a prophetess living in the Temple, also recognizes who this child is and gives thanks to God. She begins to proclaim this good news to "all those awaiting the redemption of Jerusalem." Today, in one vivid scene, we have the essence of our Christian faith: recognition of Jesus as God's Son, the Word made Flesh; trust in God's unconditional saving love for us; the compelling example of those who respond to this message with love and commitment.

PTO of Ascension's 16th Annual Taverna Night

Yannis
Papastefanou
&
Orchestra

Save the Date:
February 1, 2020

\$55 advanced tickets • \$75 at the door • Kids \$30 advanced tickets (12-18)
Greek School Kids **FREE**

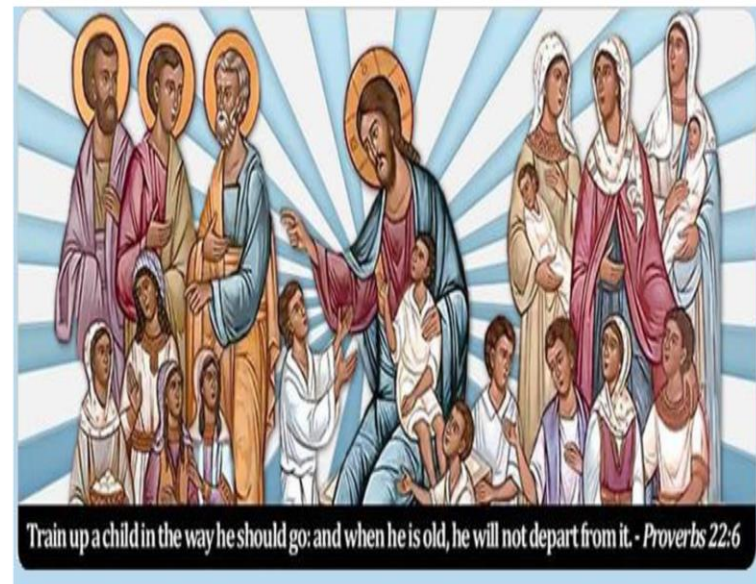
Contact Any PTO Member or text Christina Papas, 201-658-2766 or email
ascensionfairviewpto@gmail.com

At the Greek School Hall of The Ascension Fairview Church, 101 Anderson Ave., Fairview, NJ 07022

ASCENSION CHURCH:

GODPARENT SUNDAY, JANUARY 26, 2020

WE ENCOURAGE OUR FAITHFUL CHURCH COMMUNITY, YOUNG AND OLD, TO CELEBRATE THE DIVINE LITURGY AND HOLY COMMUNION TOGETHER WITH THEIR GODCHILD. PLEASE FEEL FREE TO ATTEND CHURCH EVEN IF YOUR GODPARENTS ARE UNABLE. MOM, DAD, A GRANDPARENT, OR A SPECIAL AUNT OR UNCLE CAN ATTEND WITH YOU. WE LOOK FORWARD TO SEEING YOU ON SUNDAY.

Train up a child in the way he should go: and when he is old, he will not depart from it. - Proverbs 22:6

Thank you,
Addie Toumazou, Catechism Director
Tel. 201-365-8907

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463
email: info@ascensionfairview.org website
Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:
"Ascension Greek Orthodox Church"
Want to be added to our email list? Contact us:
info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN
YEAR 2020 ISSUE 1,4

SUNDAY, January 26, 2020
15th Sunday of Luke

KYPIAKH, 26 Ιανουαρίου, 2020
ΙΕ' Λουκά

SAVE THE DATE 2020

Philoptochos Apokriatiko Glendi
February 22, 2020

MEMORIAL SERVICES -ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

40 μέρες: Ελένη Σταματίου
40 days: Eleni Stamatiou

1 χρόνος: Αθανασία Λιακοπούλου
1 year: Athanasia Liakopoulos

2 χρόνια: Μαριάνθη Τριανταφυλλοπούλου
2 years: Marianthi Triantafyllopoulos

5 χρόνια: Παρασκευάς Βεργιρής
5 years: Paraskevas Vergiris

8 χρόνια: Γεώργιος Χαρίτος
8 years: George Haritos

*Το φαγητό προσφέρεται από την οικογένεια Βεργιρή
που τελεί το μνημόσυνο εις μνήμη του κεκοιμημένου*

*The lunch is offered by the Vergiris family
that has the Memorial Service*